

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **nezletilý V. B. T. H.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020, č. j. MV-146406-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 15. 10. 2020, č. j. MV-146406-4/SO-2017, se **pro nezákonnost zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **14 921 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020, č. j. MV-146406-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 6. 2020, č. j. OAM-3320-12/ZR-2019, kterým bylo dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu jeho dlouhodobého pobytu mimo území států Evropské unie a zároveň mu byla podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby konstatoval, že žalovaný naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení, dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Nesouhlasí v první řadě s tím, jak byl zjištěn skutkový stav. Jelikož správní orgán měl zapotřebí vyslechnout si jeho matku, bylo provedení jejího výsledku bezesporu nutné. S ohledem na povahu řízení z moci úřední měl zajistit tlumočníka a hradit jeho náklady. Přesto je k tíži matky žalobce kladeno, že se dostavila bez tlumočníka, byť opatřit jej nebylo její povinností. Žalobce uvedl, že jeho matka se k výsledku řádně dostavila. Poté, co správní orgán usoudil, že její jazykové schopnosti neumožňují provedení výsledku, ji předvolal na další termín. Pokud ten zrušil z důvodu pandemie, nic nebránilo tomu daný výsledek posunout na jiný termín. Výsledek byl podle žalobce naprosto podstatný pro dané řízení, neboť díky němu mohli rodiče žalobce správnímu orgánu osvětlit, z jakého důvodu byl po delší dobu ve Vietnamu a taktéž jaké zdravotní problémy ve Vietnamu prodělal. Rodiče žalobce doložili správnímu orgánu lékařské zprávy, ze kterých vyplývá, že byl žalobce vážně nemocen, což s sebou přineslo prodloužení jeho pobytu ve Vietnamu. Správní orgán si taktéž během výsledku měl vyslechnout rodiče žalobce k tomu, jaký dopad by to mělo do jejich rodinného života a jestli je vůbec možné, aby žalobce odcestoval do domovského státu. V současnosti nejsou uskutečňovány žádné lety, mylná proto je i argumentace, která považuje podání žádosti o navrácení trvalého pobytu dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za jednoduché.
4. Žalobce rovněž nesouhlasil s posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Namítal, že správní orgány zcela pominuly posuzování dopadu rozhodnutí do jeho života jakožto nezletilého dítěte, ač právě posouzení dopadu do jeho života by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, který se vztahuje na obdobný případ, jako je případ žalobce, a dále rozsudky ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33, a ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 5 Azs 46/2016. Správní orgány podle žalobce také nereflektovaly, že u nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života jde o neurčitý právní pojem, nikoli o správní uvážení, a proto poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, vykládající hlediska, která je nutno zvážit v případě neurčitého právního pojmu.
5. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť žalovaný dostatečně nepřihlédl k jeho odvolací námitce týkající se neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, a také proto, že správní orgány rezignovaly na zjištění veškerých hledisek Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potřebných k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí s ohledem na osobu žalobce. Žalobci je pouhých 6 let a v České republice dochází do školky, kde má řadu přátel. Jeho rodiče zde mají povolen trvalý pobyt a podnikají tu. Jeho delší pobyt ve Vietnamu byl zaviněn špatným zdravotním stavem, se kterým byl nucen se tam léčit, což správnímu orgánu doložil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 23. 2. 2022 právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vnitřně rozporné, pokud jde o to, kdy žalobce přicestoval na území České republiky. Nepřítomnost žalobce trvala jen 14 měsíců a byla odůvodněna tím, že žalobce trpěl chronickým zánětem mandlí, kdy toto onemocnění je třeba posuzovat zcela jinak u dospělého člověka a u malého dítěte. V případě žalobce toto onemocnění jednoznačně bránilo tomu, aby přicestoval zpět do České republiky. Dále zopakoval své námitky týkající se neprovedení výsledku matky žalobce a nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce.
8. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby. Výslech žalobcovy matky podle ní nebyl nutný k řádnému zjištění skutkového stavu, neboť všechny podstatné skutečnosti byly objasněny písemnými vyjádřeními žalobcových zákonných zástupců. Dodala, že žalobcovi zákonní zástupci mohli správním orgánům písemně sdělit jakékoliv další informace a že výslech zákonných zástupců neslouží k tomu, aby se při něm vyjadřovali k věci. Pověřená pracovnice žalovaného dále uvedla, že zákon o pobytu cizinců v tomto typu řízení nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Tuto povinnost dovodila judikatura, nicméně přiměřenost se má zkoumat pouze k námitce. Správní orgán I. stupně proto přiměřenost zkoumat nemusel, neboť žádná taková námitka uplatněna nebyla, a žalovaný se přiměřeností na základě odvolací námitky zabýval.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, nikoli však ze všech důvodů tvrzených žalobcem.
11. Nedůvodnou soud shledal námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci tak, aby bylo možné zjištěné skutečnosti podřadit pod důvod zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí. Platnost povolení k trvalému pobytu se tedy zruší, jestliže osoba pobývala mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců. Správní orgán tak nemá diskreční oprávnění, zda řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle tohoto ustanovení zahájí, ale je povinen – při zjištění naplnění podmínek v tomto ustanovení stanovených – toto řízení z moci úřední zahájit. V rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*před nepřijatelně tvrdými dopady dané ustanovení cizince chrání prostřednictvím toho, že nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států Evropské unie delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy, je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespádají pod neurčitý právní pojem ‚závažné důvody‘, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem. Použití neurčitého právního pojmu umožňuje flexibilně reagovat na široké spektrum možných situací a jeho prostřednictvím lze zohlednit relevantní okolnosti řešeného případu, které se týkají nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie*“.
12. Z přechodových razítek dle ve správním spisu založené kopie cestovního dokladu žalobce č. N1717725 vyplývala skutečnost, kterou ani sám žalobce nerozporuje, a sice že v období od 30. 11. 2016 do 14. 1. 2018 nepřetržitě pobýval ve Vietnamu.
13. Ze správního spisu soud dále zjistil, že matka žalobce, paní B. N. P., byla předvoláním ze dne 13. 1. 2020 předvolána k výslechu na den 5. 2. 2020, přičemž byla zároveň poučena o tom, že výslech bude veden v českém jazyce a že může správní orgán I. stupně požádat o zajištění tlumočníka. To neučinila. Ačkoli se tedy k nařízenému výslechu dne 5. 2. 2020 dostavila, výslech se z tohoto důvodu a kvůli její neznalosti českého jazyka nemohl uskutečnit. K dalšímu výslechu proto byla předvolána předvoláním ze dne 6. 3. 2020. Tento výslech nařízený na 6. 4. 2020 však následně byl správním orgánem I. stupně s ohledem na pandemii Covid-19 zrušen. Matka žalobce byla současně výzvou doručenou dne 3. 4. 2020 vyzvána k odůvodnění a prokázání důvodů pobytu žalobce mimo státy Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Dne 18. 6. 2020 otec žalobce nahlédl do spisu. Dne 26. 6. 2020 otec žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil čestné prohlášení, ve kterém uvedl, že jeho syn byl v období od 29. 11. 2016 do 14. 1. 2018 na návštěvě u jeho rodičů, aby se mohl učit mateřský jazyk a národní tradice. Jeho rodiče nevěděli, že podle zákona nesmí být nepřetržitý pobyt mimo státy Evropské unie delší 12 měsíců. Žalobce byl během pobytu zároveň nemocný, musel brát léky a dodržovat dietu. Po svém uzdravení přiletěl zpět za rodiči. Jeho rodiče si uvědomují, že porušili zákon, žalobce je ale ještě malý, nemůže žít bez rodičů, kteří v České republice chtějí žít a podnikat, a též chtějí, aby žalobce chodil do české školy. Spolu s prohlášením doložil kopii

a překlad lékařských receptů, kterým byly žalobci dne 28. 5. 2017 a 20. 12. 2017 předepsány léky na chronický zánět mandlí.

14. Správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely zejména z údajů v cestovním dokladu žalobce a předloženého prohlášení otce a přeložených lékařských receptů. Okolnosti uvedené v lékařských receptech správní orgány nezpochybňovaly, nejednalo se však podle nich o závažné onemocnění, když je zřejmé, že léčba probíhala ambulantně v režimu domácího léčení. Nešlo tedy podle nich o závažné onemocnění, které by bylo překážkou pro návrat do České republiky.
15. Soud podotýká, že v tomto typu řízení správní orgán, pokud jde o důvody pobytu cizince mimo území, vychází z tvrzení účastníka, tj. posuzuje jím uváděné důvody. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat další možné důvody pobytu mimo území států Evropské unie, které žalobce neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který důvody svého pobytu mimo území zná. Je tomu tak logicky proto, že aktivně vyhledávat důkazy o důvodech nepřítomnosti účastníka řízení na území a v tomto smyslu doplňovat spisový materiál o další skutková zjištění nelze bez aktivního přístupu žalobce. Jen žalobci (resp. jeho rodičům) je totiž známo, z jakých důvodů nebyl nad zákonem tolerovanou dobu přítomen na území, a je jen na něm, aby případné závažné důvody nepřítomnosti ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců v rámci řízení správnímu orgánu sdělil a doložil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 Azs 261/2016-51, či ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50).
16. K učinění potřebného závěru o tom, že cizinec svým jednáním naplnil podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců přitom není nezbytně třeba provádět výslech cizince či jeho rodičů. K funkci výslechu účastníka řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl, že *„výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení“*. Návrh na provedení účastnického výslechu tedy není primárně prostředkem pro sdělování rozhodujících skutečností a takový návrh nemůže nahradit konkrétní tvrzení účastníka řízení. Jedná se o důkazní prostředek, který je nutno využít zejména tam, kde jsou o skutkovém stavu pochybnosti, či panují-li v něm rozpory.
17. V daném případě proto lze uzavřít, že se otec žalobce k věci dostatečně vyjádřil a správním orgánům poskytl podklady, na jejichž základě bylo možné učinit takový závěr o stavu věci, který nevzbuzoval důvodné pochybnosti. Pokud žalobce v žalobě namítl, že právě výslech jeho rodičů mohl osvětlit, z jakého důvodu byl po delší dobu ve Vietnamu a taktéž jaké zdravotní problémy ve Vietnamu prodělal, pomíjí, že toto vše již jeho otec v řízení sdělil a doložil.
18. Závěr správních orgánů, podle kterých žalobce bez závažných důvodů pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, a tudíž zde byl dán důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, proto soud z výše uvedených důvodů považuje za správný. Ve věci totiž není sporu o tom, že žalobce skutečně pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Prodělané onemocnění podle doložených dokladů přitom nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

považovat za natolik závažné, aby tuto jeho nepřítomnost odůvodňovalo. To ostatně vyplývá i z prohlášení otce žalobce, který nepřítomnost žalobce odůvodňuje v první řadě tím, že žalobce byl ve Vietnamu na návštěvě u jeho rodičů proto, aby se mohl učit mateřský jazyk a národní tradice. Soud navíc podotýká, že druhý z předložených dokladů – lékařských receptů ze dne 20. 12. 2017 se zjevně týká onemocnění, ke kterému došlo až po uplynutí 12 měsíců pobytu ve Vietnamu.

19. V souvislosti s otázkou posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce a rozporu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. [...] Zákonodárce prostřednictvím § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nastavil podmínky pro povolení k trvalému pobytu tak, že k zachování platnosti daného povolení je nutno jej ve stanoveném rozsahu využívat. Jde o legitimní požadavek, k němuž mohl zákonodárce sáhnout. S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona. [...] Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy“.
20. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry doplnil, když konstatoval, že „skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“.
21. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života a současně k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána – takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud cizinec v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dotčeném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53).

22. Dále je nutno upozornit na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, dle něhož by při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci, která se týká dětí, měl primárním hlediskem být nejlepší zájem dítěte. Tuto zásadu převzal do judikatury k čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (např. rozsudek velkého senátu ze dne 6. 7. 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, § 135). Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy. Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí neobsahují dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy (viz např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména § 46-47 a prejudikatura tam citovaná).
23. Otec žalobce v prohlášení určeném správnímu orgánu I. stupně uvedl, že žalobce je ale ještě malý, nemůže žít bez rodičů, kteří v České republice chtějí žít a podnikat, a též chtějí, aby žalobce chodil do české školy. Zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně v podaném odvolání proti jeho rozhodnutí vytýkal rezignaci na zkoumání nepřiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedl, že rodiče žalobce mají v České republice povolen trvalý pobyt a řádně zde podnikají. Žalobce chodí do mateřské školy a připravuje se na nástup na základní školu. Celá rodina zde má veškeré zázemí i zdroje příjmů. Nucené oddělení rodiny by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy.
24. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný se spornou otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí odmítl zabývat. Správní orgán I. stupně této otázce věnoval pouze několik obecných vět, ve kterých uvedl, že podle něj nedojde k porušení čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jelikož v žádném případě nedojde k oddělení dětí od rodičů proti jejich vůli. Žalobce žil v domovském státě v období od 29. 11. 2016 do 15. 1. 2019 (pozn. soudu – správně 15. 1. 2018; tato chyba se v rozhodnutí správního orgánu I. stupně opakuje) na základě dobrovolného rozhodnutí rodičů a na tento způsob života již je přizpůsoben. To, že rodiče mají na území České republiky trvalý pobyt, neznamená násilné odloučení dětí od rodičů, neboť je jen na jejich rozhodnutí, zda budou žít společně s dětmi mimo území České republiky nebo zvolí jiný způsob soužití či jiné řešení. Žádným způsobem není omezeno ani právo dětí dle čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, kde je zakotveno právo dětí, jejichž rodiče pobývají v různých státech, s nimi udržovat pravidelné styky.
25. To však ve světle výše uvedené judikatury rozhodně nestačí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný v konkrétní rovině nezvažovali nejlepší zájem žalobce jakožto nezletilého dítěte, místo toho jen uvedli či naznačili, že jeho rodiče, kteří mají v České republice povolen trvalý pobyt, mohou žít společně se žalobcem třeba i mimo území České republiky. Správní orgány se tedy nezabývaly klíčovou otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu žalobce jako nezletilého dítěte, resp. nezabývaly se otázkou, zda je v nejlepším zájmu žalobce (nezletilého dítěte) zůstat s rodinou na území České republiky, a pokud by tomu tak bylo, zda mohl nad tímto zájmem převážit nějaký konkurující veřejný zájem. V této souvislosti soud považuje za důležité zvážit, zda by bylo v tomto případě smysluplné zrušit povolení k trvalému pobytu, jelikož je žalobce oprávněn požádat si o „obnovení“ tohoto povolení dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na něž by –

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v případě splnění ostatních podmínek – měl právní nárok. Podání žádosti o obnovení povolení k trvalému pobytu by ovšem naproti tomu bylo velmi pravděpodobně spojeno s vycestováním do Vietnamu apod. (viz obdobná situace řešená Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32).

26. Soud proto uzavírá, že žalobce a jeho zástupci dostatečně popsali svou situaci a uvedli dostatečné důvody, pro které bylo třeba jejich tvrzení považovat za řádnou námitku zpochybňující přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. Povinností správních orgánů bylo zabývat se tím, zda bylo v nejlepším zájmu žalobce (nezletilého dítěte) zůstat s rodinou na území České republiky, a pokud by tomu tak bylo, zda mohl nad tímto zájmem převážit nějaký konkurující veřejný zájem. Vedeny svým nesprávným právním názorem tyto správní orgány dostatečně neučinily. Napadené rozhodnutí proto soud v tomto ohledu hodnotí jako nezákonné právě pro nesprávnost posouzení otázky zkoumání přiměřenosti vydaného rozhodnutí a jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.
27. Námitkami týkajícími se posuzování závažnosti onemocnění žalobce a údajné vnitřní rozpornosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu uvedení odlišných dat, kdy měl žalobce přicestovat do České republiky, se soud nemohl zabývat, neboť byly uplatněny až při jednání, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s.
28. Z uvedeného důvodu soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a vrátil mu věc podle § 78 odst. 3 s. ř. s. k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
29. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 14 921 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu], z částky 250 Kč jako poloviny náhrady promeškaného času [pět půlhodin po 100 Kč podle § 14 advokátního tarifu za čas strávený na cestě z Varnsdorfu do Ústí nad Labem a zpět] a z částky 471 Kč jako poloviny cestovného za cestu osobním automobilem z Varnsdorfu do Ústí nad Labem a zpět, neboť zástupce žalobce se téhož dne u zdejšího soudu zúčastnil též jednání ve věci sp. zn. 16 A 31/2020.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. února 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu